

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 01 •April• 2011 15:57• - •Last Updated•: ••Friday•, 01 •April• 2011 16:05•

ஐந்தாம் பகுதி – (60)

அம்மாவும் அப்பாவும் என்னுடன் பசே நிறைய இருந்தது. கடைக் ஆயிரம் களேவிகள். ஊர் எப்படி இருக்கிறது.? தமிழ் பசேறவா இருக்காளா? நான் எங்கே சாப்பிடுகிறேன்?. சாப்பாடு நன்றாக இருக்கிறதா? கட்ட யாராவது பெரியவா துணைக்கு இருக்கிறார்களா? நன்றாக ஒழுங்காக வலையைச் செய்கிறனோ? பெரிய அதிகாரிகள் சொல்படி நடந்துகொண்டு அவர்களிடம் நல்ல பெயர் வாங்குகிறனோ? இங்கே ஊரில் அப்பா அம்மாவிடம், மாமாவிடம் எப்படி இருந்தாலும், முன்னே பின்னே இருந்தாலும் பரவாயில்லை. பாவைத் தெரியாத ஊரில், எல்லோரும் அவர்கள் காரியத்தைத் தான் பார்த்துக்கொள்வார்கள் தவிர நமக்கு ஒரு கஷ்ட காலத்துக்கு எப்பவாவது உதவ வருவார்களே தவிர நாம் தான் நல்லபடியா அனுசரிச்சு நடந்துக்கணும்”..... இந்த மாதிரி தான் அப்பாவும் அம்மாவும் மாறி மாறி எனக்கு புத்திமதி சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜாம்ஷெட்பூர் மாமா, மாமி பற்றிச் சொன்னேன். அம்மாவும் ரொம்ப சந்தோஷம். “அப்பாவும் நம்மகிட்டே ரொம்ப ஓட்டுதல்தான். எந்த சீ மகைக்குப் போனா என்ன, நம்ம மறக்க மாட்டாண்டா. பாட்டி கிட்டேயும் (நிலக்கோட்டைப் பாட்டி) அப்பாவும் பாசம் ஜாஸ்தி” என்றாள் அம்மா. ஹிராகுட்டைப் பற்றிக் கேட்டாள் அம்மா. அப்பாவும் கட்டைக் கொண்டிருந்தார். சூற்றித் தங்கையும் தம்பியும் உட்கார்ந்து கொண்டு பசேவதைக் கட்டைக் கொண்டிருப்பார்கள். . முதல் தங்கை கல்யாணம் ஆகி சின்னையில் இருக்கிறாள். “உன்னாலே வரமுடியாதா, தெரியும். இப்போதான் வலையைக் குச்சித் திருக்கே. எங்கேயே கண்காணா இடத்திலே இருக்கே. நீ வராட்டா பரவாயில்லை. அதுக்காக நீ ஒண்ணும் வருத்தப்பட வேண்டாம். ஒருத்தரும் தப்பா நினைச்சிக்கலே. அது சரி அங்கே சாப்பாட்டுக்கு என்னடா பண்ணே? எங்கே சாப்பிடறே. சாப்பாடு நன்னா இருக்கா.? அங்கலெல்லாம் ரொட்டி தான் சாப்பிடனுமாமே. அப்படியா? அப்படி என்ன ரொட்டி ஒத்துக்கறதாடா?” என்று கேட்டாள் கவலையோடு. ஜெம்ஷெட்பூரில் மாமாவோடு இருந்தபோது கவலை இல்லை. இப்போது தனியாக இருக்கிறானே பிள்ளை. எங்கே என்னத்தையச் சாப்பிடறானோ?” என்ற கவலை. “முதல்லே ஹிராகுட் போனப்போ அங்கே ஒரு நாயர் ஹோட்டலைத் தவிர வேறே ஒண்ணும் இருக்கல்லமேமா. அங்கே தனியா இருக்கறவா எல்லாருக்கும் அந்த நாயரை விட்டா வேறே

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Friday•, 01 •April•, 2011 15:57• - ••Last Updated• ••Friday•, 01 •April•, 2011 16:05•

கதி இல் லை. அப பற்றம் இப பபோ களாஞ் ச நாளாது தான் ஓர் பாலக காட் டுக் காரர் மஸெ ஸுன் னு ஓண் ணு நடத் தறார் . இப பபோ தமிழ் க் காரா எல் லாரும் அங் கதே தான் சாப் பிடறோம் . சாப் பாட் டுக் கு ஓண் ணும் கஷ் டமில் லை என ற்றேன் . நான் நாயர் ஹோட் டலில் சாப் பிட் டனே' என்று சொன் னதும் அம் மாவூக் கும் , அப பாவூக் கும் அது ரசிக் கவில் லை. “என் னனென் னமோ சொல் றானே” என்ற கவலை அவர் கள் முகத் தில் தெரிந் தது. “என் னடா சொல் றே? நாயர் ஹோட் டல் லே சாப் பிடுங் கறயே? என் றாள் அம் மா. “சரி விட, வறே கதி இல் லனே னா என் ன பண் ணுவான் . அதான் இப பபோ ஓர் பாலக காட் டுக் காரர் கிளப் பில் லே சாப் பிடறங் கறானே” என்று அப பா சமாதானமாகச் சொன் னார் . அம் மா புரிந் துகொள் வாள் , அப பாவைச் சமாளிப் பது தான் கஷ் டம் என்று பயந் திருந் தனே . ஆனால் நடந் தது நினைத் ததுக் கு நரே மாறாக இருந் தது. ஆனால் அந் த விஷயம் அந் த முதல் நாளோடும் முடிந் தது. அதன் பிறகு அது மறந் து பசே நிறைய விஷயங் கள் இருந் தன. காவிரிப் பட் டணம் எஸ் . என் .. ராஜா, செல் லஸ் வாமி, கிருஷ் ணசாமி பற நியலெ லாம் சொன் னனே . மாயவரத் துக் காரர் ஒத் தர் பணம் கொட் டுத் து இருக் கிறார் . அதைக் கொட் டுக் க மாயவரம் போகணும் , முடிந் தால் சீ ர் காழி போய் கிருஷ் ணஸ் வாமி குட் டும் பத் தாரையும் பாரத் து வரவனே டும் .” என்றனே . “அதில் லாம் அப பறம் பாத் துக் கலாம் . இருடா இங் கதே ஒன் றரை வரூஷம் கழிச் சும் இப் பத் தான் வந் திருக் கதே. உடனே மாயவரம் சீ ர் காழின் னு ஆரம் பிச் சுட் டே. இங் கதே கொஞ் ச நாள் இரு. அப பறம் முதல் லே நிலக் கோட் டை போய் மாமாவைப் பாத் துட் டு வா. ; அதுக் கப் பறம் பாத் துக் கலாம் மத் ததையெல் லாம் .” என்றாள் அம் மா. “கும் ப கோணமும் போகணும் மா. இங் கதே உடையாளார் காரா பொண் ணு ஒருத் தி கற பரக் ஷனை னு பரே , கல் யாணம் ஆகி அங் கதே ஹிராகுட் டுக் கு வந் திருக் கா. உன் னை அப் பாவையெல் லாம் ரொம்ப நன் னா தெரியும் னு சொன் னா. அவ் பாட் டி கும் மோணத் திலே ரெட் டியார் குளத் தெருவிலே இருக் காளாம் . போய் பாரத் து, கற பரக் ஷை நான் இருக் கற இடத் திலே தான் இருக் கா. செளரியமா இருக் கா. ஓண் ணும் கவலைப் பட வனே டானும் சொல் லுடா”ன் னும் சொன் னா. அங் கதே ஓர் தடவை போகணும் மா?” என்றனே . ‘சரிதான் போ. இப் பத் தான் வந் திருக் கதே. கால் லே சக் கரத் தைக் கட டீ ண் டு வந் து அங் கதே போகணும் , இங் கதே போகணும் னு அட் டுக் கிண் டே போறயே. இங் கதே இருக் கப் போறயா இல் லையா என் றாள் : அம் மா கோபத் துடன் . “இருபது நாள் லீ வ் இருக் கும் மா. கவலைப் படாதே. சீ ர் காழி மாயவரம் எல் லாம் காலம் பற போய் ட்டு சாயந் திரம் திரும் பி வந் துட் டலாம் . நிலக் கோட் டை போனாத் தான் உடனே திரும் ப முடியாது.” என்று அம் மாவை சமாதானப் பட் டுத் தினனே ,. என் மனதில் இன் னொரு பிரயாணமும் இருந் தது. என் பள் ளிக் கட்ட நண்பன் , கவிஞன் , ஆர் . ஷண் முகம் சிதம் பரம் பக் கத் தில் கிள ளை என்ற (கிள ளை என்று தான் என் நினைவில் இருக் கிறது) ஊரில் இருக் கும் காந் தி ஆஸ் ரமத் தில் பபிக் கிறவன் , அவனுக் குக் கட்ட பபிப் பிற கு மாதன் இருபது ரூபாய் அனுப் புகிறனே என்று முன் னர் சொல் லியிருக் கிறனே . அவனைப் போய் பார்க் கவனே டும் . ஆனால் முடிகிறதோ என் னவோ. அதைப் பற்றி நான் அம் மாவிடம் சொல் லவில் லை. போக முடியாமல் போகலாம் . ஆகவே அதை இப் பவ் லே சொல் லி காரியத் தைக் கெட் டுத் துக் கொள் வானனே என்று தோன் றிற்று.

அம்மா ஊர்க்கதையிலெ லாம் சொன்னாள். அம்மாவின் உலகம் அது. நான் எஸ் எஸ் எல் ஸி பாஸ் செய்த பபோது, நான் பாஸ் செய்வனோ என்பது எனக்கே நிச்சயமில்லாதிருந்தது. எப்படியோ தட்டித் தட்டிமாறி எவ்வளவு குறையைச் சல்மார் க்கில் பாஸ் ஆகும்மோ அவ்வளவுமே மார்க் வாங்கி பாஸ் ஆனதே பெரிய விஷயம். அதற்கே ஊரில், இன்னும் யார் யார் பாஸ் செய்தார்கள், பாஸ் செய்யவில்லை என்று தெரியாது. இருந்தாலும்,

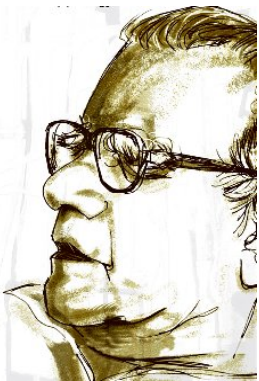
•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 01 •April•, 2011 15:57• - •Last Updated•: ••Friday•, 01 •April•, 2011 16:05•

“சாஸ்திரிகளாதது பிள்ளை பாஸ்பண்ணிடுததாமே” என்று சிலர சலாலலிக கலாண்டதாக அம்மா சலான்னாள். அந்த சாஸ்திரிகளாததுப் பிள்ளை இப்போது வடக்கே (வடக்கே போய் வலலை பார்ப்பது என்பது பரியதீரச் செயல் ஆயிற்றே) போய் வலலை தலே ண்டு அப்பா அம்மாக்கு பணம் அனுப்பறானாமே என்றால் அது இன்னமும் காட்டமான விஷயமாயிருக்குமே..” இல்லடை. நானும் அப்படி ஏதாவது பசிப்பாளனோனு பயந்துண்டுதான் இருந்தனே. ஆனா “உங்க கவலை விட்டது போங்கோ. இனிமே உங்க பிள்ளை உங்களையப் பாத்துப்பானுதான் சந்தோஷமா சலாறா,” என்றாள் அம்மா.

ரலாப நாள் கழித்து தங்கை தம்பிகளோடும் கிராமத்திலும் பலாழது பாவது சந்தோஷமாக இருந்தது. “பிள்ளை தலையெடுத்துட்டான். இனிமே கவலை இல்லை என்று அம்மா அப்பாவும் சந்தோஷமாகத் தான் இருந்தார்கள். இருந்தாலும் அம்மா அப்பப்போது என்னை நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருப்பாள். “பாத்து சலவழிடாப்பா. நம்மது இல்லனேனு ஒரு அஞ்சு ரூபாயாவது சதேது வச்சுக்கணும். அப்புறமா இன்னும் ஓண்ணு சலாற்றனே. கட்டுக்கோ, என் கிட்டே இருந்த ஓரே ஒரு சங்கிலியையும் அடகு வச்சுத் தான் உன்னை அனுப்பிச்சது. அதை ரூபகம் வச்சுக்கோ. அப்பாவாலே எல்லாம் அதை மீட்க முடியாது. நீ பணம் சதேது அனுப்பினாதான் அதை மீட்க முடியும். அது இல்லாமே இப்படி மிளிக் கழுத்தோடே நான் ஒரு கலயாணம் கார்த்தினு எங்கயும் போக முடியாதுடாப்பா.” என்று கண்கள் கலங்க, நாகு தழதழக்க அம்மா சலாவாள்.

ஐந்தாம் பகுதி – (61)

உடையாளர் கிராமத்தில் அப்படி ஓண்ணும் நலுக்கமான சினகேதர்கள் என்று என

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Friday•, 01 •April• 2011 15:57• - ••Last Updated• ••Friday•, 01 •April• 2011 16:05•

ஓத த வயதின்ர யாரும் எனக கு இரூந ததில் லை. “என ன்டா, எப் போ வந த?” என று சம் பிரதாயமாகக் கட்டே டு பபோய் க் கொண்டே இரூப் பார் கள். ”வலேலை இரூக் குடா தலகைக் கு மலேலே”, என று சமால் லிக் கொண்டே பபோய் க் கொண்டிருப் பார் கள். ”மலெதினுக் கு பபோகணும்”, நலெல் அரகைச் சிண்டு வரணும்”, இல் லையோ, “சந் திரசகேரபுரம் பபோகணும் டா, கொஞ் சம் சாமான் வாங்கிண்டு வான் னு அப் பா சமால் லிருக் கா” என று சமொன்னால் அதிகம். “இரூப் பியலோய் யோ ஓர் மாசமாவது, சாவகாசமாப் பசேிக் கலாம்” என று சமால் லக் கட்டும். யாரூடனும் ஆர். ஷண் முகம் பபோல நரூக் கம் இரூந் த தில் லை. அதிகம், கும் பகோணத் திலயே இரூந் து விட் டதும், சனிக் கிழமன ஞாயிற் றுக் கிழமககளில் ஊரூக் கு வந் தாலும் சினகேம் அப் பி ஓண் றும் யாரூடனும் ஏற் பட் டதில் லை. வயல் வலேலைகளில் அவர களூக் கு நாட் டம் அதிகம் இரூந் தது. அத் தகயை ஈரப் பு எனக் கு இரூந் ததில் லை. அவர களூடன் பகிர் ந் து கொள்ள, கட்டச் சரே ந் து சிரிக் க, கபோம் கொள்ள என று ஏதும் என்னிடம் இரூக் கவில் லை. எல் லாம் ஷண் முகத் துடன் தான். அவனபைப் பார் க் ப் பபோகவணே டும். கிள்ளை பபோக ஏதாவது சாக் கு தடேவணே டும்.

ஒரு தடவன நிலக் கோட்டைப் போய் மாமாவதைப் பார்க்கவண்டும்தான். அதில் யாருக்கும் ஏதும் ஆகஷேபணை இராது. போனனே. மாமாவாக்கு சந்தோஷம் தான். தான் பிடிக்க வதைத்து வளர்த்த பிள்ளை இப்போ வடக்கே வலையைப் பார்க்கிறான். பாட்டிக்கும் பரம சந்தோஷம். மாமா கட்டை. வலையை எப்படி கிடத்தது. ஹிராகுட்டில் எனக்கு நல்லது கட்டித் து சலால் பரிசுவர்கள் இருக்கிறார்களா? எவ்வளவு சம்பளம், சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்கிறேன் என்பது போன்ற வீட்டுக்குப் பரிசுவர்கள் கவலைப்படும் விஷயங்கள், களைவிகள் கட்டை. அபித்தாபித்தைப் போட்டுக்கொண்டு இருக்கவண்டும்தான், அப்பாவாக்கு மாசா மாசம் தவறாது பணம் அனுப்பிக்கொண்டிருக்கவண்டும்தான்” அனாவசிய சலவை செய்கை கட்டை “என்பது போன்ற புத்திமதிகள். சின்ன மாமா ஆசிரியர் பயிற்சி முடிந்து அலங்காரநல்லிரலோ அல்லது எங்கோ ஆசிரியராக வலையும் கிடத்தி விட்டது. கல்யாணமும் ஆகி ஆறு மாதப் பணைக்குழந்தைக்கு தகப்பனாகவும் ஆகியிருந்தார். ஆசிரியர் வலையைப் பார்க்கும் பணை தான் வணை” என்பது தான் அவரது ஒரே நிபந்தனை. மாமாவாக்கு உதவியாக இருக்கவண்டும்தான் அவர கஷ்டப்பட்டது போதும் இனியும் அவரகை கஷ்டப்பட்ட விடக் கட்டை என்பது அவரது ஆசை. நிலக் கோட்டைக் கோற்றிக்கொண்டு வந்து மாமா வலையைப் பார்க்கும் நாங்கள் எல்லாம் பித்த சிவராஷ்டிரா உயர் நிலைப் பள்ளியிலேயே வலையைப் பார்க்கவண்டும்தான் என்றும் அவர் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தார். சிறு பிராயத்தில் நாங்கள் எல்லாம் மாமாவாக்கு எவ்வளவோ கஷ்டம் கொடுத்திருந்தோம். சின்ன மாமாவாக்கு இப்போது வந்துள்ள பொறுப்புணர்வு மாமாவாக்கும் பாட்டிக்கும் ரொம்ப சந்தோஷத்தாகக் கொடுத்திருந்தது. சின்ன மாமாவாக்கு வலையும் கிடத்தி, கல்யாணமும் ஆகி, ஒரு பத்தியும் கிடத்திவிட்டதில் பாட்டிக்கு சந்தோஷம் தான்.

ஒரு நாள் மாயவரம் போய் வந்தனே. மூதலில் கையிலிருக்கும் 600 ரூபாயை உரியவரிடம் சரேப்பித்தாவிட்டால் ஒரு பாரம் தீரும். நேரே வீட்டுக்கு மணிஆர்டர் சவியாமல் என்னிடம் பணத்தைக் கொடுத்தனுப்பிய பெரியவருக்கு மனத்தில் வறோ எதையோ நின்தைத்துக் கொண்டு தான் என்னிடம் பணம் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார் என்று

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

•••Friday••, 01 ••April••, 2011 15:57•• - ••Last Updated•• •••Friday••, 01 ••April••, 2011 16:05••

சகோகமரோ இழப் பரோ காட டாத பசே சூ. தன அத தனை சகோகத தயையும் இழப் பயையும் எப் படி இவ் வளவு எளிதாக வழித் தடுத் து எறிந் து விட முடிந் திருக் கிறது? தன் தர் மம் இது, தனக் கு விதிக் கப் பட்ட வாழ் க்கை இது என் ற தீ ர் மானம் மனத் தில் ஆழப் பதித் து விட்ட அமதை. தான் வளரத் தக் குழந் தகைளின் சௌக் கியம் தான் அவர களது அக் கறையாக இருந் தது. இதகைக் கொண் டு பரோய் கொடுத் துடாடப் பா, என் று புடவை ரவிக் கை, வஷே டி எல் லாம் கட டிக் கொடுத் தாள் தன் பண்ணைக் கும் மாப் பிள் ளகைக் குமாக. என் னவரோ ஓர் சின் னப் பையனிடம் பசேய் மித் தாட் டி பரோலத் தான் என் னக் கனிவு என் ன ஆதூரம் என் று நினதைத் துப் பார்க் கும் பரோதெல் லாம் மனம் என் ன ஆனந் தமடகைகிறது. பரோய் வந் தகதையை அம் மாவிடம் சொன் னபரோது தான் , இந் த பழயைக் கதையை எல் லாம் அம் மா சொன் னாள்.

ஷண்முகத் தபைப் பார்க்கவெண்டும். அடூத்து. கிள்ளைக்குப் போகிறனே என்று சொன்னால், அப்பாவும் அம்மாவும் சம்மதிக் கப் போவதில்லை. என்ன பொய் சொன்னனே, எப்படி அவர்களையும் பவதைத் தனே என்பது இப்போது ஞாபகமில்லை. எப்படியோ என்னவோ சொல்லி ஷண்முகத் தபைப் பார்க்க கிள்ளை கிளம்பினனே. ஷண்முகம் பயிற்சி பெறும் அந்த காந்தி ஆஸ்ரமம் இருக்கும் ஊர் பெயர் கிள்ளைதானா இல்லைவறே ஏதாவதா நின்னையில் இல்லை. கும்பகோணத் திலிருந்து கிளம்பி ரயில் ஏறினால் சிதம்பரத்து முன் வரும் அல்லது சிதம்பரத்துக்கு அடூத்து வரும் ஸ்டேஷன் அது. நான் கிள்ளைப்போய்ச் சரேமும் போது அந்தி நேரம். இருட்டத் தொடங்கிவிட்டது. ஷண்முகத் தகைக் கண்டு பிடித்துவிட்டனே. அவனுக்கு முன்னதாக சொல்லி யிருக்க வில்லை. என்னை எதிர்பார்க்கவெனில்லாத போது முன்னறிவிப்பு ஏதும் இன்றி அவன் முன்னால் போய் நின்றால் எப்படி இருக்கும்? ஓரா பெரிய ஹாலில் தான் சூமார் இருபது மூப்பது பரே சுவரோரமாக பட்டியும் பட்டுக் கையுமாகத் தங்கியிருந்தனர். சாயந்திரம் பிரார்த்தனை நேரம். பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு சாப்பாடு. பிரார்த்தனையில் அல்ல. சாப்பாட்டில் நான் கலந்து கொண்டனே. ஷண்முகம் அங்கும் எல்லோரும் விரும்பும் நபராகியிருந்தது தெரிந்தது.

இருவரது புதிய வாழ்க்கை, புதிய இடம் பற்றிப் பேசினோம். நான் பார்த்து வியந்த ஜோகன் என்னும் படத்தைப் பற்றி விஸ்தாரமாக ஷண்முகத் திடம் சொன்னது எனக்கு நின்னை இருக்கிறது. முற்றிலும் வித்தியாசமான அனுபவமான அதையாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆசையும் துடிப்பும் எனக்கு. ஹிராகுட்டில் நண்பர்களையெல்லாம் போய் பார்க்கச் சொன்னேன். அவர்கள் பார்த்தார்கள் என்பது தெரியாது. பார்திருப்பார்கள். ஆனால் எனக்குத் தந்த அனுபவத்தை அவர்களுக்கு அது தரவில்லையோ என்னவோ. வேறு யாரிடம் பேசுவது. அப்பா அம்மாவிடமா, அவர்கள் சினிமா பக்கமே தலைவதைத் துப்படாக் காதவர்கள். வேறு யாரும் எனக்குக் கிடக்கவில்லை. பள்ளியில் ஓரே ரூசிகொண்டவர்களாகத் தெரிய வந்தவர்களிடம் தானே இந்த பரிமாறல் சாத்தியம். ஆனால் ஷண்முகம் அக்கறையோடு ஏதோ நண்பன் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும் என்று எனக்குக் காதா கொடுத்ததாகத் தோன்றியதே தவிர, அதிகம் அவன்கைக் கவராததாகத் தெரியவில்லை. இரவு நெடு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். காலையில் 5 மணிக் கேழுந்து ஆஸ்ரமத்தின் அன்றாட நடவடிக் கைகளில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்பதால், என்னோடு அவன் உடன் இருக்க முடியாது என்றும், நான் தங்கி எப்போது விழிக் கிறேனோ அப்போது ஷண்முகம் இல்லையே என்று

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 01 •April•, 2011 15:57• - •Last Updated• ••Friday•, 01 •April•, 2011 16:05•

கவலைப் படாமல் ஊருக்குக் கிளம்பலாம் என்று சொன்னான்

ஊருக்குத் திரும்பினேன். விடும்முறையில் சீர்காழி போகவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தாலும் போகவில்லை. ஒரு வளை கிள்ளை போவதற்குத் தான் சீர்காழி போய் கிருஷ்ணசாமி குடும்பத்தைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்று சொல்லிக் கிளம்பினேனோ என்று தோன்றுகிறது. ஆக, அந்த சாக்கும் தீர்ந்து விட்டதால் தான், சீர்காழிக்குப் போகவில்லையோ என்னவோ...

vswaminathan.venkat@gmail.com